

III. PSALMII PĂRTĂȘIEI

PSALMUL 2

Părtășia noastră cu Hristos în domnia Sa

În Psalmul de față este exprimată părtășia într-un chip minunat. Dumnezeu Tatăl și Duhul Său laudă împreună meritele lui Hristos Cel lepădat de toți. De asemenea Ei sunt una și în ceea ce privește partea sublimă care I se cuvine. Și cel credincios se unește pe deplin în mintea sa, așa că el dorește să vadă cum oamenii I se supun din inimă, Lui, Domnului care va veni, Împăratului și Judecătorului, și el îi somează la aceasta (vers. 10-12).

Primele două versete sunt cuvintele profetice ale **D u h u l u i l u i D u m n e z e u**. Pentru prima dată ele au devenit realitate la cruce, când *"atât Irod cât și Pilat din Pont, împreună cu națiunile și popoarele lui Israel"* s-au adunat ca să se debaraseze de Unsul Domnului, de Robul Său Sfânt, Isus (Fapte. 4,27). Golgota ne-a prezentat un tablou **l i m i t a t** al acestui legământ al împăraților și popoarelor împotriva lui Hristos. Însă, ca în toate profețiile, această răscoală generală va deveni realitate în adevărata ei dimensiune abia la timpul sfârșitului. În fața acestor națiuni adunate împotriva Lui, Domnul - spre deosebire de odinioară, când le-a suportat insultele - va fi Împăratul Uns în Sion; și mânia Sa, care este anunțată în acest Psalm, se va dezlănțui împotriva dușmanilor Săi. Această strângere împreună a popoarelor din timpul sfârșitului, are drept scop să distrugă jugul Domnului, pe care ele îl simt acum. O asemenea amenințare este de nesuportat pentru națiuni, în timp ce mai înainte au suportat fără răzvrătire îngrozitorul jug al fiarei romane și al lui Antichrist. Faptul că această răscoală va izbucni pe deplin abia în timpul sfârșitului, cuvintele celui de-al treilea verset nu sunt amintite în Faptele Apostolilor: *"Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!"*

În versetele 4-6, Duhul Sfânt redă cuvintele Tatălui despre Acela care a făcut ce este plăcut înaintea Lui: *"Totuș, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt!"* (vers. 6). Dumnezeu nu lasă în seama nimănui, ca să facă cunoscut gândurile Sale despre Fiul Său. El vestește triumful Acestuia, prin aceasta dă o lovitură în față dușmanilor Săi și disprețuiește nebunia lor. Ce satisfacție trebuie să fie pentru inima Lui, să vadă pe Fiul Său începând să domnească! Atunci El va exercita supremația și autoritatea Sa asupra unei lumi care L-a lepădat - după ce El a așteptat așa de mult după ziua în care Iehova Îl va unge ca Împărat peste Sion și Îl va face Domnitor peste întreg pământul. Mai târziu vom vedea în Psalmul 110, că deja înainte de acest moment Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa ca și Cap al domniei cerești.

În versetele 7-9 **D o m n u l I s u s** Însuși ia cuvântul: El povestește despre "hotărârea", acea decizie a lui Dumnezeu, pentru a cărei împlinire a contribuit în cele din urmă până chiar și ura oamenilor, așa cum se spune în Faptele Apostolilor 4,28: *"... Să facă tot ceea ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău."* Ce mare valoare are pentru inima lui Hristos ceea ce Tatăl a făcut pentru El! Cât de mult prețuiește El cuvintele, din care El Însuși, ca Fiu al Omului, a trăit! Cu câtă dragoste vorbește El despre acestea! *"Voi vesti hotărârea Lui: DOMNUL Mi-a zis: "Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut"* (versetul 7). Despre acest Om, născut dintr-o femeie și care de la nașterea Sa a fost repudiat, despre acest Copil micuț, care S-a născut într-un staul - despre El declară Dumnezeu, că El este Copilul Său și îngerii să se închine Lui! *"Cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma în bucăți ca pe vasele unui olar"* (versetele 8-9). Într-o deplină supunere, Fiul acceptă locul de umilință, care I-a fost

desemnat prin voia lui Dumnezeu. El păzește poruncile Tatălui Său și rămâne în dragostea Sa. Aceasta este mâncarea din care se hrănește El. El proslăvește pe Tatăl pe pământ și se încrede în El, în ceea ce privește înălțarea Sa. În deplină dependență, El așteaptă momentul când Dumnezeu va spune: "*Cere-Mi!*", și El va fi înălțat ca Împărat peste tot pământul.

Noul Testament ne învață însă că El va *î m p ă r ț i* domnia Sa cu Adunarea. El îi va da putere peste națiuni și ea le va pășuna cu o nuia de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, așa cum și El a primit de la Tatăl Său (Apocalipsa 2,27). Să observăm însă că tot ceea ce se vorbește în Apocalipsa 2 despre părtășia *n o a s t r ă* împreună cu Domnul Hristos în timpul domniei Sale este lăsat la o parte în psalmul nostru. Vom vedea și alte exemple cu privire la această situație; căci de îndată ce este vorba de privilegiile Adunării, Vechiul Testament tace. Israel nu are aceeași parte ca și noi. El nu va domni *î m p r e u ă* cu Hristos, ci va fi un popor foarte ascultător, *a s u p r a* căruia va domni Domnul Isus împreună cu Adunarea Sa. În același timp El va domni împreună cu ea asupra națiunilor. În felul acesta noi vom avea părtășie împreună cu El în împărăția Sa.

Însă părtășia noastră cu Domnul Isus este exprimată și altfel în acest Psalm. În timp ce credincioșii se bucură de cuvintele pe care Tatăl le adresează Fiului, ei simt nevoia să vestească oamenilor ce se va întâmpla în curând. Aceasta va fi "*Evangelia Î m p ă r ă ț i e i*", când mesagerii rămășiței iudaice vor striga împăraților pământului: "*Slujiți DOMNULUI cu frică și bucurați-vă tremurând!*" (versetul 11). Pentru noi creștinii, această Evanghelie este astăzi "*Evangelia H a r u l u i*". Noi o vestim, înainte ca Domnul Isus să ne unească cu Sine în domnia Sa, în utilizarea "nuielei Sale de fier". Strigătul nostru spune: aruncați-vă jos înaintea Fiului, ca să ascultați de El, cu reverența care I se cuvine, cu tremurul, care se cuvine din partea voastră înaintea lui Dumnezeu, dar și cu bucurie, dacă vă este cunoscut că lucrarea de pe cruce va deschis intrarea la El, în Har.

Ca și rămășița iudaică, noi strigăm din depărtare oamenilor: "*Sărutați pe Fiul, ca să nu se mânie și să nu pieriți pe calea voastră; căci mânia Lui este gata să se aprindă*" (versetul 12). El merită toată afecțiunea voastră. Supuneți-vă de aceea Lui, în dragoste și reverență, căci astăzi El vrea încă să vă fie Mântuitor! Va fi El oare și mâine? Dacă mânia Sa este gata să se aprindă, va fi prea târziu. "*Ferice!*" este valabil pentru toți "*care se încred în El*".

Din ultimele versete ale acestui Psalm învățăm deci, că părtășia cu Domnul Isus este și punctul de plecare al *a c t i v i t ă ț i i e v a n g h e l i c e*.

PSALMUL 8

Unirea noastră cu Fiul Omului în domnia Sa universală

În primul verset al acestui Psalm este rămășița, și nu Duhul, ca în ceilalți Psalmi, care privește puterea sublimă a DOMNULUI, exprimând: "*DOAMNE, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri.*" Iehova, acest Domn al rămășiței, este *H r i s t o s*. Ochii credincioșilor parcurg parcă pământul și văd pretutindeni scris Numele Fiului Omului, acest Nume minunat, pe care oamenii Îl vestesc în mare grabă uni altora. Aceiași ochi privesc cerurile care au fost create și văd pe Fiul Omului, cum *E l d o m n e ș t e p e s t e c e r u r i*, *l u c r a - r e a m â i n i l o r S a l e*, în Paradisul lui Dumnezeu. El este prezentat în măreția Sa ca Acela care *E l Î n s u ș i* S-a așezat peste

ceruri. Aceasta ne amintește de cuvântul pe care îl găsim în Evrei 1,3: "*a făcut p r i n S i n e curățirea păcatelor și S-a așezat la dreapta Măririi, în locurile prea înalte.*"

Însă cine Îl va lauda în ziua Slavei Sale? La nașterea Sa, îngerul Domnului, împreună cu o mulțime de oaste cerească au vestit mai dinainte sosirea zilei care este anunțată în Psalmul nostru: "*Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!*" (Luca 2,14). Și când El a intrat în Ierusalim ca Împărat al păcii, mulțimea poporului, prin Duhul profetic, a anticipat momentul de care este vorba aici, stigând: "*Pace în cer și slavă în cele preainalte!*" (Luca 19,38). Timpul de pace și slavă pe pământ nu venise încă. Dimpotrivă, se apropiase timpul în care să fie vestite cele referitoare la "cele preainalte", la care El urma să se urce curând, pe baza puterii învierii Sale. Dacă mulțimea poporului ar fi tăcut, atunci ar fi strigat pietrele; căci Dumnezeu voia să arate profetic totul mai dinainte, să arate care va fi partea Domnului Isus în lumea viitoare, așa cum El a descoperit ucenicilor pe muntele schimbării la față.

Însă cine Îl va preamării deci, atunci când El ca Fiul al Omului va primi domnia Sa universală? Nu vor fi îngerii, ci copiii: "*Din gura copiilor și a pruncilor care sug, Ți-ai scos o întăritură de apărare împotriva protivnicilor Tăi, ca să astupi gura vrăjmașului și omului cu dor de răzbunare*" (versetul 2). În fața unei asemenea slave, Dumnezeu vrea să nimicească orice aroganță omenească. Privilegiul de a lauda pe Fiul Omului revine pruncilor care sug și copiilor. Numai pe ei se întemeiază puterea Sa; căci trebuie să fi născut din nou, ca să poți intra în împărăția Sa.

În versetele 3-8 nu mai este rămașița în general, care laudă Slava Fiului Omului, ci fiecare credincios p e r s o n a l. Cu privire la minunea creațiunii, duhul omenesc nu poate pricepe că cerurile cu miriadele lor de stele au fost create pentru omul (Enos) muritor, care din cauza căderii lui în păcat stau sub judecata morții. Da, ar fi fost de neînțeles dacă ele ar fi fost făcute numai pentru fiul omului (Adam), pe când acesta era încă nevinovat și nu căzuse încă în păcat. Însă D u h u l S f â n t ne dă dezlegarea acestei enigme. În gândurile lui Dumnezeu toată creațiunea este așternut picioarelor numai C e l u i d e - a l d o i l e a A d a m, pentru că El, Fiul lui Dumnezeu devenit Om, din pricina suferințelor morții a fost pentru puțin mai prejos decât îngerii și pentru că El a devenit Om, pentru ca s ă p o a t ă murii și să împlinească hotărârile lui Dumnezeu cu privire la mântuire.

Ochiul credinciosului vede aici pe Hristos în trecut, prezent și viitor:

În trecut toate lucrurile au fost create pentru El - "*Cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale*".

În prezent, după ce a fost coborât pentru puțin mai prejos decât îngerii, El este la dreapta lui Dumnezeu, încoronat cu slavă și cu cinste. În viitor t o a t e v o r f i p u s e l a p i c i o a r e l e L u i.

Aici pășește Noul Testament în prim plan, ca să ne descopere ceea ce nu putea fi făcut cunoscute nici în Psalmi și nici în vre-o altă carte a Vechiului Testament: l e g ă t u r a n o a s t r ă c u E l, ca Adunare a Sa. Noi știm, că noi avem parte de tot și vom savura tot ceea ce Dumnezeu I-a dat pe baza lucrării Sale. Noi vom fi părtași ai Slavei Sale, așa cum și El a fost părtaș la starea noastră josnică, prin aceea că El a luat asupra Lui păcatele noastre. Dumnezeu I-a supus toate la picioarele Lui, însă El "*L-a dat să fie și C a p p e s t e t o a t e l u c r u r i l e A d u n ă r i i, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți*" (Efes. 1,22-23). Așa cum noi am văzut deja în Psalmul 2, această unire și partășie a Adunării cu El este trecută

complect cu vederea și în Psalmul 8, căci acest Psalm pune în prim plan numai Slava Sa personală.

Dacă Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, pe El Întâiul, cu siguranță și noi vom fi înviați la venirea Sa. Și cum Dumnezeu Îi va supune picioarelor Lui și pe ultimul dușman, moartea, și noi vom fi puși peste toate lucrurile și vom fi îmbrăcați în nemurire. Atunci moartea va fi pentru noi înghițită de biruință (1 Corinteni 15,27,54), și Însuși Dumnezeul păcii va nimici pe Satana sub picioarele noastre (Romani 16,20).

Potrivit cu Filipeni 3,21, Hristos, care *"poate să-și supună toate lucrurile"*, va folosi această putere la venirea Sa, ca să ne transforme asemenea trupului Său de slavă. În Evrei 2, 8-10 citim că dacă El a suferit, atunci El a făcut-o cu scopul ca *"să aducă pe mulți fiii la Slavă"*, în timp ce El așteaptă ca toate să-I fie supuse.

În orice privință deci, noi avem parte cu El în rezultatele minunate ale lucrării Sale. De aceea noi putem, cu deplină bucurie să laudăm pe Acela care, după ce a fost pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, I-a plăcut să ne unească cu Sine Însuși - mai presus de "aceste duhuri slujitoare" -, ca astfel noi să ne putem bucura împreună cu El de Slava Sa ca Fiu al Omului.

PSALMUL 16

Unirea noastră cu Hristos în slujire

În lumina Noului Testament am văzut în Psalmul 2 unirea noastră cu Hristos în Domnia Sa: Psalmul 8 ne-a arătat părtășia noastră intimă cu Fiul Omului, când toate vor fi supuse la picioarele Lui. În Psalmul 16 vedem cum Hristos, ca Slujitorul desăvârșit, se face una cu aceia care sub influența Duhului Sfânt se căiesc și mărturisesc păcatele lor înaintea lui Dumnezeu. Aceștia sunt aceia pe care El îi numește *"sfînții care sunt pe pământ"* și *"cei mai aleși"*. El nu se poate face una cu ceva care vine din carne; căci în carne nu locuiește nimic bun, și niciodată nu poate sta împreună ceea ce este sfânt cu ceea ce este rău. Însă tot ceea ce Dumnezeu lucrează într-o inimă este bun și demn de El, în orice direcție ar îndrepta El consecințele acestei lucrări; și cu o asemenea lucrare Domnul se poate uni pe deplin. Păcătoșii care se pocăiesc sunt pentru El *"cei mai aleși de pe pământ"*; și când El vede că prin mărturisirea păcatelor lor ei se smeresc până la botezul pocăinței, El se face una cu ei în aceasta.¹

Pe de altă parte acest Psalm exprimă și *d e p l i n a p ă r t ă ș i e c u D u m n e z e u*, care umplea inima lui Hristos, pe când El era ca Slujitor în această lume: *"Căci Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca să slujescă"* (Marcu 10,45). Partea a doua a acestui verset: *"și să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți"*, nu este amintită în Psalmul 16 (aceasta devine realitate abia în Psalmul 22), în timp ce aici orice detaliu contribuie la schițarea unui tablou complet al Slujitorului desăvârșit. În lucrarea Sa de răscumpărare, Domnul Isus stă absolut singur; acesta este singurul punct în care noi nu putem avea nici-un fel de părtășie cu

---

¹ Psalmul 2 ne prezintă pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, Fiul lui David, Mesia și Împăratul, așa cum noi Îl vedem în Evanghelia după Matei. Psalmul 8 ne arată pe Hristos ca Fiu al Omului, ca și Evanghelia după Luca. În Psalmul 16 El este Slujitorul, ca și în Evanghelia după Marcu.

El. Totuși noi avem, așa cum vom vedea mai târziu, părtășie cu El în toate rezultatele lucrării Sale.

În Psalmul 16, părtășia noastră cu El în lucrare poate fi desăvârșită. Pe de o parte nu ne rămâne nimic altceva de făcut, decât numai să ne plecăm în adorare, atunci când privim drumul Său inimitabil ca Slujitor desăvârșit, drum de pe care nimic nu putea să-L abată. Pe de altă parte, prin slujba Sa El ne-a lăsat un exemplu. Fără îndoială, copia nu va fi niciodată ca și modelul. Însă noi trebuie să studiem trăsăturile de caracter ale Modelului nostru, ca să slujim lui Dumnezeu într-un chip plăcut și să reflectăm înaintea lumii, trăsăturile Domnului Isus. Domnul Însuși dorește ca noi să avem deplină părtășie cu El în slujire: "*Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti*" (Ioan 12,26).

Să revenim acum mai aproape la învățăturile prețioase ale acestui Psalm.

"*Păzește-Mă, Dumnezeule, căci în Tine Mă încred!*" (versetul 1). Aceste cuvinte: "*În Tine Mă încred*" sunt expresia întregii vieți a lui Hristos ca Slujitor pe acest pământ. Această caracteristică iese în mod deosebit în evidență în cel de-al doilea capitol al Epistolei către Evrei (versetele 12-13). După ce pe baza învierii Sale ne-a făcut una cu Sine, în primul rând în ceea ce privește relațiile Sale cu Dumnezeu, Tatăl, apoi ca Adunare în cântare a delfa u dă (potrivit cu Psalmul 22), El ne unește cu Sine, potrivit cu Isaia 8,18, și în ceea ce privește mărturia: "*Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu.*" Însă între cântarea de laudă și mărturie, potrivit cu Isaia 8,17 și primul verset al Psalmului nostru, El spune: "*Eu vreau să-Mi pun încrederea în El*" (vezi Evrei 2,11-13). Aici nu este vorba nici de adorare și nici de slujire, ci de slujba Sa p e r s o n a l ă. Mai trebuie adăugat că în aceste cuvinte este cuprinsă nu numai slujirea Sa, ci și întreaga Sa viață personală?

Expresia "*Eu vreau să-mi pun încrederea în El*", revine mereu în Psalmi, și anume cu privire la toate împrejurările rămășiței, care și-a luat pe Hristos ca model.²

Credincioșii trec prin momente de frică, stâmtorare și tot felul de pericole. Ei sunt înconjurați de dușmani; ură, defăimări și calomnieri se revarsă asupra lor și moartea îi amenință continuu. Hristos a luat parte la toate aceste strâmtorări. El S-a încrezut în Dumnezeu și a fost păzit; El putea spune: "*Chiar și trupul Mi se odihnește în siguranță. Căci nu vei lăsa sufletul Meu Locuinței Morților... Îmi vei arăta cărarea vieți.*" Această încredere deplină este cea care face din El ca Slujitor, un model desăvârșit pentru toți câți Îl urmează și ca și El găsesc pe acest drum izvorul bucuriei depline: "*De aceea inima mi se bucură și sufletul mi se veselește*" (versetul 9).

Primul verset al Psalmului nostru ne arată că încrederea în Dumnezeu exclude orice încredere în sine însuși. Hristos nu ar fi fost Slujitorul desăvârșit, dacă El nu ar fi spus: "*păzește-Mă, Dumnezeule!*" Aceasta este desăvârșirea Sa ca Om. Însă în ceea ce ne privește pe noi, să rostim sentimentul nedesăvârșirii noastre. Slăbiciunea noastră dă naștere în noi la

---

² Cuvântul "î n c r e d e r e" este o expresie caracteristică în Psalmi. În ebraică îi corespund trei cuvinte: c h a s a h (în Psalmul 16,1) înseamnă: refugiu și protecție în privința pericolelor, dușmanilor și a unui viitor amenințator. Această expresie caracteristică (când este vorba să cauți protecție și refugiu la Domnul) se întâlnește de 24 de ori în Psalmi și de 5 ori în restul Vechiului Testament.

Cel de-al doilea cuvânt c h a k a h, este foarte rar folosit, se găsește numai de două ori în Psalmi și potrivit Septuaginta este citat în Evrei 2,13, ca traducere la Isaia 8,17. Are un caracter foarte general: să te încrezi în Domnul, să-ți pui încrederea în El. Cel de-al treilea cuvânt, b a t a c h, este folosit deseori și se întâlnește de multe ori în Psalmi. Înseamnă: să te încrezi în Dumnezeu, să te reazimi pe El sau să pui asupra Lui tot ceea ce vine de la El; și este mereu în opoziție cu tot pe ceea ce se bazează oamenii.

nevoia de a fi păziți, în timp ce la Hristos era tocmai poziția desăvârșirii, pe care El a primit-o prin Har, care L-a făcut să vorbească așa.

În versetele 2 și 3 rămășița, s-au mai exact, Duhul lui Dumnezeu în rămășiță, se referă la Domnul: *"Eu zic DOMNULUI: "Tu ești Domnul meu! Bunătatea Mea nu ajunge până la Tine! Sfinții, care sunt în țară, oamenii evlavioși, sunt toată plăcerea mea."* Bunătatea Slujitorului ca Om, nu se ridică la cea a Maestrului său, pe care El Îl recunoaște ca Domn. Ce cuvânt minunat din gura Lui Hristos! *"Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, afară de Unul singur: Dumnezeu"* (Marcu 10,18). Domnul ocupă aici locul unui om, care este dependent de bunătatea lui Dumnezeu, ca să fie păzit. El nu vrea să fie păzit prin propria bunătate, pe care cu siguranță s-ar fi putut baza. Unde ar fi rămas atunci poziția Sa ca Om dependent și de Slujitor? El nu a făcut ca primul Adam, care *"a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu"*, ci *"S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce."* Această smerenie de bună voie a Fiului a fost plăcută Tatălui, așa cum aceia care s-au coborât în botezul lui Ioan și s-au pocăit, au fost plăcuți Fiului. De aceea în același moment s-a deschis cerul deasupra Lui și Duhul S-a coborât ca să pecetluiască această desăvârșire și să-I dea dreptul să boteze cu Duhul Sfânt (Ioan 1,33).

Aceste două trăsături de caracter ale desăvârșirii Sale ca Slujitor - încrederea Sa în Dumnezeu și facerea Sa una, cu orice preț, cu aceia care au făcut primul pas pe calea credinței și care au fost pentru El *"cei mai aleși"* și *"sfinții care sunt în țară"*- ele I-au adus declarația Tatălui: *"Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Eu am găsit toată plăcerea Mea"*.

"Ei sunt toată plăcerea Mea." Când Domnul Isus S-a lăsat botezat de Ioan, aceasta a fost o treaptă de umilire, pe care numai crucea putea s-o întrecă. Însă tot așa, această faptă era o expresie a dragostei, care numai la cruce a strălucit într-o măsură mult mai mare. Această dragoste L-a mânat jos pe pământ, ca să slujească lui Dumnezeu și oamenilor. Ea a găsit un loc de odihnă numai acolo unde Harul a aruncat primele semințe de semănat în inimile sărmanilor păcătoși.

După ce rămășița sub călăuzirea Duhului, s-a îndreptat spre Hristos în versetele 2 și 3, în versetul 4 ia ea însăși cuvântul. Ea nu își mai ridică privirea spre D u m n e z e u sau spre s f i n ț i, ci spre l u m e. Acolo ea găsește numai întuneric și depărtare de Dumnezeu - o scenă respingătoare pentru Robul Domnului. Ei *"aleargă unul după altul"* (în realitate Antichrist își va supune pe iudeii necredincioși); jertfele lor sunt o urâciune pentru Slujitorul Domnului; numele lor nu va fi pe buzele Sale. Lumea este pentru El ceva complet străin. El trăiește ca adevăratul nazireu, cu totul închinat lui Dumnezeu.

Ce contrast, când vorbește El apoi Domnului (versetele 5-6)! El este adevăratul Slujitor, adevăratul Levit, care nu are pentru Sine nici-o parte aici pe pământ. Partea Sa de moștenire, lozul Său, este D O M N U L Î n s u ș i (Iosua 13,33). Cu El stă El deasupra tuturor pericolelor, greutăților și dușmanilor; nici-o furtună nu-L face să Se clatine. Cine ar fi spus la vederea unui asemenea drum neted, netulburat și plin de bucurii, că acest drum conduce peste prăpastii, prin valurile infuriate ale mării, că el duce în jos spre cruce - mereu mai jos, până la judecată, până la părăsirea de către Tatăl, și la moarte?

Inima Sa se bucură. Cum este posibil aceasta? Bucurie în fața mormântului? Da, căci: *"Și trupul Mi se odihnește în liniște."* Bucurie în fața Șeolului, a locuinței sufletelor după moarte? Da, căci: *"Nu vei lăsa sufletul Meu Locuinței Morților."* Bucurie în fața morții trupului și a

putrezirii, care inevitabil așteaptă pe orice om muritor? Da, căci: *"Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea."* În fața tuturor acestor lucruri îngrozitoare, pentru Domnul nu era decât un singur drum. Drumul morții, spui tu? Nu, cel al *v i e ț i i*, drumul care Îl conduce prin moarte înaintea Feței lui Dumnezeu, la dreapta Sa, în savurarea deplină a părtășiei fără margini cu Tatăl Său. Aceasta este ceea ce în Evrei 12,2 este numit *"bucuria care Îi era pusă înainte"*. Aceasta este și bucuria noastră; căci bucuria Lui este bucuria noastră. Noi putem s-o savurăm deja acum, așa cum a savurat-o El în slujba Sa aici pe acest pământ. El nu spune: *"Înaintea Feței Tale v o r f i bucurii nespuse"*, ci, *"s u n t înainte Feței Tale"*. Ele erau pentru El aici *î n a c e a s t ă l u m e*, așa cum ele sunt acum pentru El în cer. Această moștenire prețioasă, prezentă și veșnică ne-a lăsat-o El nouă aici jos - părtășia în slujire și bucuria deplină a părtășiei cu Dumnezeu. Sunt oare mulți Psalmi între Psalmii părtășiei, care să se asemene cu acesta? Dumnezeu ne-a chemat la părtășia Fiului Său Isus Hristos, și Acesta ne-a introdus în părtășia cu Tatăl Său. Noi însă n-ar trebui să uităm că noi avem nevoie de lumina Noului Testament, ca să putem înțelege din acest Psalm părtășia noastră cu Hristos - părtășia noastră cu El în slujire, în despărțirea de lume, în devotamentul față de Dumnezeu, în superioritatea față de împrejurări, în siguranța deplină a unui viitor minunat de cealaltă parte a morții, părtășia noastră cu El în bucuria deplină și prezentă înaintea Tatălui și savurarea binecuvântărilor cerești, în timp ce noi așteptăm realizarea deplină a tuturor acestor lucruri în slavă. Da, numai Noul Testament ne descopere ce înseamnă *s ă f i u n a c u E l î n b u c u r i a S a*. *"V-am spus aceste lucruri, pentru ca b u c u r i a M e a să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină."* *"Spun aceste lucruri în lume, pentru ca să aibe în ei b u c u r i a M e a deplină"* (Ioan 15,11; 17,13). Aceleași sunt valabile și în ceea ce privește despărțirea de lume. Dacă în Psalmul 16 Îl vedem ca pe adevăratul și singurul Nazireu și Levit, Îl auzim spunând în Noul Testament: *"Lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, a ș a c u m n i c i E u n u s u n t d i n l u m e"* (Ioan 17,14.16). Și așa cum Dumnezeu I-a făcut cunoscut drumul vieții, și noi cunoaștem acest drum *î n E l*, Cel care este calea, adevărul și viața. El ne-a adus la Tatăl, pentru ca acolo unde este El, să fim și noi cu El (Ioan 17,24).